

[Aksel Larsen.]

foræret venstre og de konservative en begyndende huslejeforhøjelse, og man er gået så langt, at man har lovet at lægge loft over statsudgifterne. At en regering kan gå med til dette sidste, er måske det, der forbavser allermost. Det bliver jo ganske behagelige tilstande i de resterende måneder af dette finansår, når man skal klare sig med en reserve på ca. 130 mill. kr. til alle nødvendige udgifter, som måtte melde sig. Det bliver ganske vist regeringens hovedpine, men jeg tror, at venstre og de konservative, der stillede det krav, at regeringen skulle give tilsagn om at begrænse de offentlige udgifter, var de partier, der blev mest forbavsede over, at de kunne få et sådant tilsagn af en regering, der vil være regering ikke blot af navn, men helst også en lille smule af gavn.

Jeg har tilladt mig ved en tidligere diskussion om disse spørgsmål at anholde venstre og de konservative, fordi de forud for valget i 1960 lovede skattelettelser, og sagt, at det har de svigtet, for nu får vi omsætningsskatten, men jeg kan åbenbart stadig væk begå fejl i mine vurderinger; efter at jeg nu har tænkt tingene igennem én gang til, er jeg nemlig kommet til det resultat, at det ikke er så langt fra, at venstre og de konservative får VK-programmet med de 800 mill. kr.s skattelettelser opfyldt; det går aftalen for 1963-64 jo ud på. Man skal ophæve en hel del af landbrugets ejendoms- og grundskatter, og man skal nedsætte de direkte statsskatter, vel at mærke således, at det ikke er de folk, der har de mindste indtægter, som får de forholdsvis største skattelettelser, idet det er folk med langt, langt større indtægter, der får de forholdsvis største skattelettelser.

Hvad militærundergifterne angår, har jeg været ude for adskillige spørgsmål om, hvordan det kan lade sig gøre at skaffe penge til de store militærundergifter, for det kan man ikke se af de tal, der foreligger på statsbudgettet. Jeg har måttet forklare forespørgerne, at det går til på en ret nem måde: ved de besparelser, som regeringen ikke havde tænkt på, da den kom med sine lovforslag i marts, men som den har ladet sig aftvinge løfte om af venstre og de konservative, og som den senere har suppleret med igangsættelsesstop for offentlige

bygge- og anlægsarbejder og med reduktion i bygge- og anlægsvirksomhed i landet i det hele taget, skal staten spare så mange penge, at der kan blive mere til militæret. Ja, det er det, man står over for. Samtidig kan vi konstatere, at fornuftige forslag til løsning af problemerne, sådan som vi har fremsat dem, er blevet afvist af de samlede 4 forligspartier. Derved har de, efter hvad de selv mener, skaffet sig et par års frist og vil muligvis også bruge dette par års frist til at forsøge at lempe Danmark ind i fællesmarkedet. Men der er meget, der tyder på, at vi står temmelig tæt foran den næste korsvej; vi møder den vel allerede i august eller september; og hvordan det så igen ser ud, når vi når frem til februar eller marts — hvor det skal vise sig, om de aftaler, der er truffet om en kommende revision af loven om indkomstskat til staten, kan holde — er det vel en lille smule for tidligt at udtale sig om.

Jeg skal slutte med at sige, at da regeringen kom med sine skattelovsforslag i marts måned, proklamerede den forhandlingsvilje. Det har vist sig, at regeringen kun havde forhandlingsvilje til én side, nemlig til højre i dansk politik. Det er beklageligt for befolkningen, det er beklageligt for landet, og i det omfang det kommer til at skade regeringspartierne, har de i hvert fald selv været skyld i det. Regeringspartierne har jo kun villet forhandle med venstre og de konservative, og det står fortsat for mig sådan, at stærke radikale kræfter — jeg tør ikke påstå, at det er hele det radikale parti — har været af den mening, at man overhovedet ikke under nogen omstændigheder måtte give indrømmelser til andre end venstre og de konservative. Jeg har i den forbindelse en rettesættelse at give til mig selv. Jeg har i den tidligere debat her i tinget citeret en artikel fra Holbæk Amts Venstreblad, en artikel, som virkelig indicerede, at det radikale parti havde stillet som betingelse, at der ikke blev forhandlet med socialistisk folkeparti eller taget hensyn til vore forslag eller afstemninger. Jeg tog fejl eller huskede fejl; det var ikke Holbæk Amts Venstreblad, der havde skrevet noget så tåbeligt, det var Roskilde Tidende, og jeg beder naturligvis Holbæk Amts Venstreblad om undskyldning.